

Udstykningen foregik i den Form, hvori den var foreslaaet. For øvrigt er det jo saaledes med Udstykningen af Asfærg Præstegaard, at paa et tidligere Tidspunkt, som det ærede Medlem Hr. Olufson meget rigtigt refererede, var der i Virkeligheden et Flertal, der ønskede Jorden bevaret, og kun et Mindretal, der vilde have den udstykket, men vist ogsaa til Bunds. Der er senere sket nogen Ændring i Stillingen, men det kan, som sagt, ikke være det ene afgørende for Kirkeministeriet. Jeg maa fastholde, at Kirkeministeriet ved Udstykningen i Asfærg ikke har gaaet Jordloven for nær, og jeg vil tro, at dets Afgørelse efter et alvorligt Skøn om Sagen maatte kunne godkendes, hvis man, saaledes som jeg staar i dette Tilfælde, uden at undervurdere den sociale Værdi, som Udstykningen har — tværtimod vurderer jeg den stærkt —, alligevel mener at maatte varetage Folkekirkens Tarv. Og jeg tror, dens Tarv bedst varetages, naar Sognemenighederne faar Lov til at bevare det tilbage, som Loven tilkender dem Ret til.

Hvad Spørgsmaalet om Udgifterne for Statskassen angaar, naar Avlsbygninger skal bringes i forsvarlig Stand til den reducerede Avling, er det ganske rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Olufson siger, baade at Statskassen er forpligtet til at gøre dette efter Loven — og det er Loven, der er benyttet —, og tillige, at Udgifterne er blevet store. Det er jo ikke saa underligt, at dette at istandsætte og omdanne saadanne Bygninger til at passe til Avlingen, efter at denne er blevet meget mindre, kan blive en forholdsvis kostbar Historie. Jeg mener, det er rigtigt, hvad det ærede Medlem gør gældende, at Kirkeministeriet skal vaage over, at Statskassens Udgifter ikke bliver større, end forsvarligt er, men jeg tør ogsaa tro, at det har Ministeriet gjort. Jeg kan jo ikke personlig vide ret meget herom efter den korte Tid, jeg har fungeret, men det maa betragtes som en Selvfølge, at man fra Ministeriets Side paaser, at Statskassen ikke kommer til at bære større Udgifter, end nødvendigt er. Men det er nu en Konsekvens af Udstykningen, en Konsekvens, som Udstykningsloven har forstaaet, og denne Konsekvens' bitre Frugter faar man tage. Man skal naturligvis være varsom, saa at Udgifterne ikke bliver større end højst nødvendigt. Disse bestemte Præstegaarde, som

det ærede Medlem Hr. Olufson nævnte, Øster-Snede og Vejerslev Præstegaard, har jeg ikke haft Lejlighed til at undersøge, jeg hører først Navnene i denne Forbindelse i dette Øjeblik og kan altsaa ikke udtale mig nærmere derom. Men i al Almindelighed tør jeg sige, at Ministeriet overvaager ogsaa den Side af Sagen, at Statskassens Udgifter ikke bliver større, end det maa anses for forsvarligt og nødvendigt.

Olufson: Jeg maa takke den højtærede Kirkeminister for den sidste Del af hans Udtalelser. Det er i allerhøjeste Grad paa krævet, at man passer paa dér. Jeg nævnte nogle ganske enkelte Tal, og jeg nævnte det samlede Beløb paa 257 000 Kr., men det viser sig, at den gennemsnitlige Udgift pr. Præstegaard, der bliver omforandret, Aar for Aar bliver større. Derfor er det i allerhøjeste Grad nødvendigt, at Kirkeministeriet paaser disse Forhold, og jeg takker, som sagt, for den højtærede Ministers Til-sagn herom.

Derimod kan jeg ikke rette nogen Tak til den højtærede Minister for den øvrige Del af hans Udtalelser. Det forekommer mig, at den højtærede Minister svæver i en Vildfarelse, den samme Vildfarelse, som man træffer rundt omkring i Landets Menighedsraad. Den højtærede Minister sagde, at det, man vilde, var at gaa frem efter Loven og bevare den Jord ved Præstegaardene, som Loven tillader. Nu er der det ejendommelige, at selv om en Præstegaard bliver udstykket til Bunds, bliver Jorden jo ikke taget bort fra Menigheden eller Præstegaarden af den Grund, de faar kun i Stedet for een Forpagter en hel Del andre Forpagtere; Nybyggerne maa svare Rente ind i Menighedsraadets Kasse, og Jorden ligger der og bliver liggende der. Men det er den samme fejlagtige Opfattelse af den Lov, der er gældende, som saa mange Gange vanskeliggør den praktiske Udstykning.

Med Hensyn til Forstaaelsen af Loven kan jeg ikke dele den Opfattelse, den højtærede Kirkeminister har. Præstelønningsloven siger udtrykkelig, at der ikke kræves Menighedsraadets Tilladelse til at nedbringe Præstegaardens Jordtilliggende under 12 ha middelgod Agerjord. Der er ikke nævnt noget om, at det, der er udover Agerjorden, skal blive ved Præstegaardene.